

Sygn. akt IC 224/15

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Dudek

Protokolant: Agata Suchaniak

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. L.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powódki D. L. (L.) kwotę 45.060,00 zł (czterdzieści pięć tysięcy sześćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 8% od dnia 14 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016r. w wysokości 7 % w stosunku rocznym i kolejnymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie zmiany ich wysokości;
2. w pozostałej części powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.874,21zł (dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt cztery złote dwadzieścia jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nie obciąża powódki D. L. kosztami procesu pozwanego w części oddalającej powództwo.

Sygn. akt I C 224/15

UZASADNIENIE

Powódka D. L. w pozwie z dnia 19 maja 2015r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. w W. kwoty 75.000,00 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wskutek śmierci syna z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.060,00 zł tytułem odszkodowania z tytułu zwrotu poniesionych kosztów pogrzebu wraz ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła także o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż w dniu 14 października 2014r., doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego śmierć poniósł D. G. – syn powódki. Sprawca wypadku J. T. był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie, które ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za przedmiotową szkodę. W wyniku wypadku powódka D. L. utraciła ukochanego syna. Powódka podniosła, że śmierć syna była dla niej ogromnym ciosem, pomimo upływu czasu poczucie straty nie mija, ból i cierpienie towarzyszą jej każdego dnia, a w sereu pozostaje ogromna pustka po stracie syna. Śmierć D. G. wywołała u powódki ogromną

rozpacz i cierpienie. Po śmierci syna nie jest w stanie samotnie patrzeć z nadzieją w przyszłość, to zdarzenie stanowi dla niej znaczący wstrząs i źródło wielkiego bólu, ma problemy ze snem, stała się rozdrażniona i zagubiona. Po śmierci syna powódka pozostaje pod opieką psychologa. Trauma po śmierci syna spowodowała, iż powódka do dnia dzisiejszego nadal nie potrafi sobie poradzić z tak tragicznym zdarzeniem, jak utrata syna. Na skutek zaistniałego wypadku postępowanie karne toczyło się przed Sądem Rejonowym w Częstochowie pod sygn. XVI K 66/15. Powódka wskazała, że w zakresie przedmiotowego wypadku pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne z polisy nr (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku i wypłacił powódce tytułem zadośćuczynienia łączną kwotę 20.000,00 zł. Powódka domaga się od pozwanego kwoty 5.060,00 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu w oparciu o załączone do pozwu rachunki i faktury.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku drogowego z dnia 14 października 2014r. w wyniku którego śmierć poniósł syn powódki D. G. i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem pozwanego wypłacone zadośćuczynienie jest adekwatne do poniesionej przez powódkę krzywdy w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. oraz art. 446 § 3 k.c i nie ma podstaw do jej zwiększenia. Pozwany zakwestionował roszczenie z tytułu zwrotu kosztów pogrzebu na kwotę 5.060,00 zł zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, podnosząc, iż powódka, ani w toku postępowania likwidacyjnego, ani do pozwu nie przedłożyła oryginałów faktur i rachunków związanych z kosztami pogrzebu.

Pozwany podkreślił, że zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej nie można traktować jako swoistego zryczałtowanego wynagrodzenia wynikającego jedynie z faktu, że osoba bliska nie żyje. Ponadto, zgodnie z treścią 448 kc przepisu sąd może, ale nie musi, przyznać takie świadczenie (nie jest obligatoryjne) i do sądu należy ocena jaka kwota jest odpowiednia z tego tytułu w danych okolicznościach faktycznych. Pozwany zarzucił dalej, że roszczenie powódki w dochodzonej wysokości nie zostało należycie wykazane. Pozwany podniósł, iż powódka nie mieszkała z synem i nie tworzyła wspólnego gospodarstwa. Nie wykazano także by powódkę łączyła silna więź emocjonalna z D. G., albowiem syn powódki założył własną rodzinę i jego uwaga skupiała się głównie na żonie i dzieciach. Zdaniem pozwanego, odczucie przygnębienia i smutku po śmierci członka rodziny są naturalną reakcją żałoby – de facto odczuwane są przez każdego, kto znalazł się w takiej sytuacji. Pozwany stanowczo zaprzeczył, aby u powódki wystąpiły dolegliwości przekraczające zwykłą reakcję żałoby i by utrzymywały się one do dnia dzisiejszego. Zdaniem pozwanego ustalenie – w razie sporu – zarówno wysokości zadośćuczynienia, jak i ewentualnego odszkodowania według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, jednorazowość świadczeń oraz waloryzacyjny charakter odsetek uzasadnia przyznanie ich od daty wyrokowania.

Sąd ustalił co następuje:

Strona pozwana (...) S.A. w W. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie ubezpieczeń. W dniu 14 października 2014r. w C. na ul. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem J. T., kierującego samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...).

J. T. w dniu 14 października 2014r. w C. na ul. (...) kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc lewym pasem ruchu w kierunku ul. (...) nie zachowując szczególnej ostrożności przed wyznaczonym przejściem dla pieszych, wyprzedził pojazd jadący bezpośrednio przed przejściem dla pieszych i wjeżdżając na przejście dla pieszych nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo przechodzącym z prawej strony na lewą stronę jezdni czterem osobom, wskutek czego potrafił D. G., który doznał obrażeń ciała w postaci ciężkiego urazu głowy i brzucha w następstwie których w/w zmarł po przewiezieniu do szpitala oraz K. G., która doznała obrażeń ciała w postaci: wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej łuku brwiowego lewego i nosa, stłuczenia klatki piersiowej, złamania przepanewkowego miednicy po stronie lewej ze złamaniem dolnej gałęzi kości łonowej lewej co skutkowało rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, tj. czynu stanowiącego przestępstwo określone w art. 177 § 2 k.k.

Za zaistniałe zdarzenie odpowiedzialność przyjął pozwany u której sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC i w tym zakresie pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne z polisy nr (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Na skutek zaistniałego wypadku postępowanie karne toczyło się przed Sądem Rejonowym w Częstochowie pod sygn. XVI K 66/15.

D. G. w chwili wypadku miał 35 lat. Od 13 lat pozostawał w związku małżeńskim, z tego związku miał troje dzieci. Powódka była związana ze swoim synem – D. G.. D. G. nie mieszkał ze swoją matką – D. L. i nie prowadził z nią wspólnego gospodarstwa, to jednak utrzymywali ze sobą wzajemne kontakty, syn wraz z rodziną przyjeżdżał do powódki na weekendy, spotykali się w święta i na rodzinnych uroczystościach. D. G. był bardzo opiekuńczy dla powódki. Nawzajem się wspierali, gdy syn pozostawał bez pracy, powódka w miarę swoich możliwości wspierała go finansowo. Po śmierci syna, w grudniu 2014r. powódka ze względu na stan zdrowia zrezygnowała z pracy dorywczej ponieważ „nie dawała rady”. Po pogrzebie powódka jeszcze się nie otrząsnęła „zdjęcie syna stoi na półce, rozmawiam z nim, mam wrażenie, że przychodzi, widzę go, on jest przy mnie”. Gdy syn został przywieziony po wypadku do szpitala, powódka korzystała z pomocy psychologa, ale „gdy wyszła z gabinetu, to wszystko wróciło”. Po pogrzebie syna źle się czuła, nie spała, piła dużo kawy, paliła 3 paczki papierosów, trwało to kilka miesięcy, nastąpiła poprawa. Na skutek toczącej się sprawy „wszystko wróciło”. Śmierć D. G. w wyniku wypadku komunikacyjnego była dla powódki bardzo trudnym, traumatycznym przeżyciem, tym trudniejszym, że w dniu wypadku został on przewieziony do szpitala, gdzie przebywał na (...)ie i powódka była przy nim obecna do ostatnich chwil jego życia. Śmierć syna była dla powódki wstrząsem psychicznym i wywołała u niej cierpienie psychiczne: rozpacz, ból, poczucie bezradności i smutek. Powódka miała problemy ze snem, nie czuła głodu, a zatem miała zaburzenia życia wegetatywnego. Po śmierci syna powódka nie korzystała z leczenia psychiatrycznego, ani z terapii psychologicznej. Po upływie kilku miesięcy stan psychiczny powódki powoli zaczął się stabilizować, jednak w związku z toczącym się postępowaniem sądowym u powódki „na nowo odżyły wspomnienia”. Aktualnie powódka znajduje się w wyrównanym stanie psychicznym. Obecnie powódka się nie leczy, przy czym wspomnienia dotyczące syna i żal po jego stracie będą powódce towarzyszyć nadal. D. G. był troskliwym i opiekuńczym synem. Wspomnienia dotyczące syna i żal po jego stracie nadal towarzyszą powódce. Więzy rodzinne były szczególnie bliskie, D. G. był opiekuńczy, dawał powódce poczucie bezpieczeństwa. Gwałtowna śmierć syna powódki była ogromnym wstrząsem dla D. L., zerwanie łączących ją z synem więzi wywołało u niej ból i cierpienie.

Śmierć syna była dla powódki ogromnym ciosem, pomimo upływu czasu poczucie straty nie mija, ból i cierpienie towarzyszą jej każdego dnia, a w sercu pozostaje ogromna pustka po stracie syna. Śmierć D. G. wywołała u powódki ogromną rozpacz i cierpienie. Po śmierci syna nie jest w stanie samotnie patrzeć z nadzieją w przyszłość, to zdarzenie stanowi dla niej znaczący wstrząs i źródło wielkiego bólu, ma problemy ze snem, stała się rozdrażniona i zagubiona. Przed śmiercią D. G. nie pracował i nie posiadał ubezpieczenia, był na etapie poszukiwania pracy. Koszty pogrzebu D. G. poniosła D. L.. Łączna kwota kosztów pogrzebu wynosi 5.060,00 zł. Na powyższą kwotę składają się koszty zakupu trumny, koszty zakupu odzieży i koszty pochówku.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie XVI K 66/15 Sad Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 30 września 2015r. uznał oskarżonego J. T. za winnego tego, że w dniu 14 października 2014r. w C. na ul. (...) kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc lewym pasem ruchu w kierunku ul. (...) nie zachowując szczególnej ostrożności przed wyznaczonym przejściem dla pieszych, wyprzedził pojazd jadący bezpośrednio przed przejściem dla pieszych i wjeżdżając na przejście dla pieszych nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo przechodzącym z prawej strony na lewą stronę jezdni czterem osobom, wskutek czego potrafił D. G., który doznał obrażeń ciała w postaci ciężkiego urazu głowy i brzucha w następstwie których w/w zmarł po przewiezieniu do szpitala oraz K. G., która doznała obrażeń ciała w postaci: wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej łuku brwiowego lewego i nosa, stłuczenia klatki piersiowej, złamania przezpanewkowego miednicy po stronie lewej ze złamaniem dolnej gałęzi kości łonowej lewej co skutkowało rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, tj. czynu stanowiącego przestępstwo określone w art. 177 § 2 k.k., i za to na mocy art. 177 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata; na mocy art. 71 § 1 k.k. w związku z art. 33 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę

grzywny w ilości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych; na mocy art. 42 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat; na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniach od 14.10.2014 r. do dnia 16.10.2014 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny; na mocy art. 63 § 4 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od 14.10.2014 r. do 30.09.2015 r., na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. L. kwotę 756 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie oraz orzekł o kosztach procesu.

(Dowód: notatka k. 8 -9, odpis skróconego aktu zgonu k. 12, kserokopie faktur k. 13 – 15, pismo k. 22, odpis wyroku w sprawie XVI K 66/15 Sądu rejonowego w Częstochowie, rachunek k. 78, faktura k. 70 – 71, zeznania świadka A. L. k. 32, czas 00:07:28 – 00:09:56, zeznania świadka P. K. (1) k. 32, czas 00:12:50 – 00:14:32, zeznania powódki D. L. k.64 – 65, czas 00:03:56 – 00:15:23, k.141, czas 00:06:30 – 00:14:26, opinia sądowo – psychologiczna k. 89 – 92)

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Została ona bowiem sporządzona w sposób przepisany prawem, przez osoby do tego uprawnione. Ponadto żadna ze stron nie miała zastrzeżeń co do wiarygodności zawartej w nich treści. Za wiarygodną została również uznana pozostała dokumentacja zgromadzona w sprawie, wobec której również nie istniały podstawy do podważania jej wiarygodności.

Dla ustalenia stanu faktycznego pomocna okazała się również opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii. W ocenie Sądu została ona sporządzona przy wykorzystaniu doświadczenia i wiedzy biegłej, samych zaś kwalifikacji biegłej nie sposób kwestionować. Wydana przez nią opinia jest jasna, spójna i logiczna. W sposób wyczerpujący i zrozumiały odpowiada na zadane w tezie dowodowej pytania. Wydana została w oparciu o zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną oraz przeprowadzone badania powódki. Brak było jednocześnie przesłanek do podważenia zasadności przyjętej przez biegłą metodologii badań oraz przedstawionych przez nią wniosków. Sąd oparł się także na zeznaniach A. L., P. K. (2) i zeznaniach powódki D. L., albowiem znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu psychologii. W ocenie Sądu przeprowadzenie tego dowodu nie było konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. za sprawcę wypadku komunikacyjnego z dnia 14 października 2014r., w wyniku którego śmierć poniósł D. G., była co do zasady pomiędzy stronami bezsporna. Spór dotyczył natomiast wysokości zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. należnego powódce oraz zasadności i wysokości zwrotu kosztów pogrzebu.

Stosownie do art. 446 § 4 k.c. sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego, który poniósł śmierć wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Roszczenie najbliższych członków rodziny zmarłego o przyznanie stosownego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, które zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej, jest rodzajowo i normatywnie odmienne od roszczenia o przyznanie stosownego odszkodowania określonego w art. 446 § 3 k.c. Roszczenie o zadośćuczynienie ma na celu kompensację doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby bliskiej. Jest ono odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Podkreślić należy, iż wysokość zadośćuczynienia może odnosić się do stopy życiowej społeczeństwa i pośrednio rzutować na jego umiarkowany wymiar, bez względu na status społeczny i materialny pokrzywdzonego z tym jednakże, że przesłanka stopy życiowej społeczeństwa ma charakter uzupełniającej i ogranicza

wielkość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej. Z drugiej strony nie może pozbawić zadośćuczynienia jego zasadniczej roli jaką jest funkcja kompensacyjna i eliminować innych czynników kształtujących jego wymiar. Na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011r., III CSK 279/10, LEX nr 898254; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012r., IV CSK 416/11, LEX nr 1212823; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013r., I ACa 487/13, LEX nr 1394233; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2014r., I ACa 97/14, LEX nr 1466963).

Podkreślić należy, iż więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące nie tylko sferę materialną, ale i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc. Ocena rozmiaru krzywdy w związku ze śmiercią osoby najbliższej i ekwiwalentu pieniężnego należnego z tego tytułu zależy każdorazowo od więzi łączących najbliższych członków rodziny.

W świetle ustalonego stanu faktycznego należy stwierdzić, iż więź pomiędzy powódką D. L., a synem D. G. była bardzo silna. Nagle, nieodwracalne zerwanie tej więzi z synem w znaczący sposób wpłynęło na stan emocjonalny powódki, spowodowało u niej głęboką żalobę. Niewątpliwie bowiem śmierć najbliższego członka rodziny (syna), w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, jest wielką krzywdą. Zaburza ona dotychczasowe funkcjonowanie ogniska domowego, przede wszystkim w aspekcie cierpienia natury psychicznej. Śmierć syna była dla powódki wstrząsem psychicznym i wywołała jej cierpienie psychiczne: rozpacz, ból, poczucie bezradności i smutek. Powódka miała problemy ze snem, nie czuła głodu, miała zaburzenia życia wegetatywnego. Po śmierci syna, w grudniu 2014r. powódka ze względu na stan zdrowia zrezygnowała z pracy dorywczej ponieważ „nie dawała rady”. Po pogrzebie powódka jeszcze się nie otrząsnęła „zdjęcie syna stoi na półce, rozmawiam z nim, mam wrażenie, że przychodzi, widzę go, on jest przy mnie”. Gdy syn został przywieziony po wypadku do szpitala, powódka korzystała z pomocy psychologa, ale „gdy wyszła z gabinetu, to wszystko wróciło”. Po pogrzebie syna źle się czuła, nie spała, piła dużo kawy, paliła 3 paczki papierosów, trwało to kilka miesięcy, nastąpiła poprawa. Na skutek toczącej się sprawy „wszystko wróciło”. Śmierć D. G. w wyniku wypadku komunikacyjnego była dla powódki bardzo trudnym, traumatycznym przeżyciem, tym trudniejszym, że w dniu wypadku został on przewieziony do szpitala, gdzie przebywał na (...)ie i powódka była przy nim obecna do ostatnich chwil jego życia. D. G. był bardzo opiekuńczy dla powódki. Nawzajem się wspierali, gdy syn pozostawał bez pracy, powódka w miarę swoich możliwości wspierała go finansowo. Śmierć syna była dla powódki ogromnym ciosem, pomimo upływu czasu poczucie straty nie mija, ból i cierpienie towarzyszą jej każdego dnia, a w sercu pozostaje ogromna pustka po stracie syna. Śmierć D. G. wywołała u powódki ogromną rozpacz i cierpienie. Aktualnie powódka znajduje się w wyrównanym stanie psychicznym. D. G. był troskliwym i opiekuńczym synem. Wspomnienia dotyczące syna i żal po jego stracie nadal towarzyszą powódce. Więzy rodzinne były szczególnie bliskie, utrzymywali ze sobą wzajemne kontakty, syn wraz z rodziną przyjeżdżał do powódki na weekendy, spotykali się w święta i na rodzinnych uroczystościach. D. G. był opiekuńczy, dawał powódce poczucie bezpieczeństwa. Gwałtowna śmierć syna powódki była ogromnym wstrząsem dla D. L., zerwanie łączących ją z synem więzi wywołało u niej ból i cierpienie. Śmierć syna zmieniła diametralnie życie powódki, nagle utraciła oparcie, poczucie bezpieczeństwa. Strata syna w wieku powódki jest szczególnie traumatyczna, gdyż traci się w zasadzie bezpowrotnie też nadzieję na jakąś pozytywną zmianę sytuacji życiowej w przyszłości, powódka może mieć poczucie, że w życiu już nic ją nie czeka. Powódka odczuwa smutek, żal i tęsknotę.

Stosownie do treści art. 11 k.p.c., ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Związanie to dotyczy nie tylko ustalonych w sentencji znamion przestępstwa, ale także okoliczności jego popełnienia. Zatem z mocy art. 11 k.p.c., sąd meriti zobligowany był uznać, że w chwili zdarzenia D. G. poruszał się na drodze w sposób prawidłowy (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 24 czerwca 2013r., II PK 352/12, LEX nr 1350306; uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 lipca 2014r., I ACa 164/14, LEX nr 1506236).

Z tych wszystkich względów, Sąd uznał za zasadne przyjęcie jako punktu wyjścia do ustalenia zadośćuczynienia należnego powódce D. L. kwotę **60 000 zł**. Pozwany wypłacił powódce kwotę **20 000 zł** tytułem zadośćuczynienia. W związku z powyższym, Sąd zasądził na rzecz powódki pozostałą do zapłaty kwotę **40 000 zł** tytułem zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią syna (punkt 1 wyroku).

Do wydatków związanych z organizacją pogrzebu zalicza się: koszty przewiezienia zwłok do miejsca ich pochowania, zakup miejsca na cmentarzu, nabycie trumny i wieńców. Do kosztów pogrzebu zgodnie z art. 446 § 1 kc umiarkowany wydatek na zakup niezbędnej odzieży żałobnej, której noszenie zarówno w czasie pogrzebu, jak i przez dłuższy czas po zgonie osoby najbliższej jest zwyczajowo przyjęte w naszym społeczeństwie (wyrok SN z dnia 7 marca 1969r., II PR 641/68 OSNCP 1970, nr 2, poz 33). Zwrotowi na równi z innymi kosztami pogrzebu zgodnie z art. 446 § 1 kc podlegają też koszty odpowiedniego nagrobka, także wydatki na poczęstunek osób biorących udział w pogrzebie.

Zdaniem Sądu, odpowiednie zadośćuczynienie winno wynosić dla powódki D. L. 40.000,00 zł z powodu śmierci syna. Ponadto dla powódki D. L. Sąd zasądził kwotę 5.060,00 zł, tytułem refundacji kosztów pogrzebu. Zatem łącznie na rzecz powódki została zasądzona kwota 45.060,00 zł. Sąd nie uwzględnił żądania powódki w pozostały zakresie, bowiem powództwo w tym zakresie nie zostało udowodnione.

Ocena rozmiaru szkody, a w konsekwencji wysokości żadanego zadośćuczynienia, podlega weryfikacji sądowej. Jednakże byłoby niedopuszczalne przyjęcie, że poszkodowany ma czekać z otrzymaniem świadczenia z tytułu odsetek do chwili ustalenia wysokości szkody w konkretnym przypadku. Orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego, skoro sąd na podstawie zaferowanych w sprawie dowodów rozstrzyga, czy doznane cierpienia i krzywda oraz potencjalna możliwość ich wystąpienia w przyszłości miały swoje uzasadnienie w momencie zgłoszenia roszczenia. Orzeczenie to nie jest więc źródłem zobowiązania sprawcy szkody względem poszkodowanego do zapłaty zadośćuczynienia. Rzeczywistym źródłem takiego zobowiązania jest czyn niedozwolony.

Zasadą jest więc, że zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu zobowiązanego przez poszkodowanego do spełnienia świadczenia (art. 455 § 1 k.c.). Od tej chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). Zasada ta doznaje wyjątków, które wynikają jedynie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013r., I CSK 667/13, LEX nr 1391106).

Powódka wносиła o zasądzenie kwoty 75.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.060,00 zł tytułem odszkodowania z tytułu zwrotu poniesionych kosztów pogrzebu wraz ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty. Powódka wskazała, iż w dniu 13 marca 2015r. została wydana decyzja o odmowie wypłaty zadośćuczynienia, zatem o zasądzenie odsetek wniosła od dnia 14 marca 2015r. Z tego względu, Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 14 marca 2015r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Koszty poniesione w toku procesu przez powódkę obejmowały koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600,00 zł, opłata od pozwu – 4003,00 zł, wynagrodzenie biegłego - 310,00 zł. Pozwany poniósł także koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł, opłata od pełnomocnictwa 34,00 zł łącznie koszty procesu w sprawie wyniosły kwotę 11.564,00 zł.

Powódka D. L. wygrała proces w 56,28%, wobec czego Sąd zasądził na jej rzecz koszty procesu w kwocie 2.874,21zł, po stosunkowym rozdzieleniu kosztów według następującego wyliczenia: $11.564 \text{ zł} \times 56,28\% = 6.508,21 \text{ zł} - 3634,00 \text{ zł} = 2.874,21 \text{ zł}$.

Natomiast na podstawie art. 113 ust. 4 powołanej ustawy, z uwagi na charakter sprawy, sytuację materialną powódki i jej sytuację życiową, Sąd odstąpił od obciążenia jej kosztami sądowymi z zasądzanego roszczenia.